

Törnrosa

(Charles Perrault)

För länge, länge sedan fanns det en kung och en drottning, som varje dag sa till varandra:

– Tänk, om vi ändå hade haft ett barn! Men de hade ännu inte fått något.

Så en dag, när drottningen badade kröp en groda upp ur vattnet och sa till henne:

– Din längtan skall bli uppfylld. Inom ett år kommer du att få en dotter.

Precis som grodan hade sagt fick drottningen en dotter. Hon var så vacker att kungen blev utom sig av glädje och ställde till med en stor fest. Han bjöd inte bara sina släktingar, vänner och bekanta utan också feerna för att de skulle bli goda och nådiga mot barnet. Det fanns tretton feer i hans rike. Men han hade bara tolv guldallrikar som de kunde äta på, därför fick den trettonde stanna hemma.

Festen firades med pompa och ståt och när den var över, skänkte feerna underbara gåvor till prinsessan. Den ena gav henne dygd, den andra skönhet, den tredje rikedom och så vidare. Den lilla prinsessan fick allt som man kunde önska sig här i världen.

När elva av feerna hade meddelat sina goda önskningar, kom plötsligt den trettonde in. Hon ville hämnas för att hon inte hade blivit bjuden och utan att hälsa eller ens se på någon, ropade hon med hög röst:

– Kungadottern kommer att sticka sig på en slända, när hon blir femton år, och hon kommer att falla död ner. Utan ett ord mer vände hon sig om och lämnade salen.

Alla blev förskräckta. Då trädde den tolfte fen fram, hon som ännu inte hade meddelat sin önskan. Eftersom hon inte kunde utplåna den onda spådomen utan bara mildra den, så sa hon:

– Prinsessan kommer inte att dö utan bara sova djupt i hundra år.

Kungen ville bevara sitt älskade barn och därför skickade han ut en befallning att alla sländor i hela riket skulle eldas upp. Feernas önskningar passade helt in på flickan. Hon blev vacker och god, vänlig och klok och alla som såg henne älskade henne.

Den dan hon fyllde femton år var kungen och drottningen inte hemma och flickan var ensam i slottet. Där strövade hon omkring överallt, kikade in i salar och kammare som det föll henne in och till sist kom hon till ett gammalt torn. En smal spiraltrappa förde upp till en liten dörr. I låset satt en rostig nyckel. När flickan vred om, öppnade dörren sig, och i den lilla kammaren innanför satt en gammal gumma vid en slända och spann flitigt sitt lin.

– God dag, tant, sa prinsessan, vad gör du?

– Jag spinner, svarade gumman och nickade med huvudet.

– Vad är det som snurrar och surrar så lustigt? frågade flickan och hon tog sländan och ville spinna, hon med. Men knappt hade hon rört spinnrocken förrän spådomen gick i uppfyllelse och hon stack sig i fingret på sländan.

I samma ögonblick som hon stack sig, sjönk hon ner på bädden som stod där och föll i djup sömn. Hela slottet föll i sömn på samma gång som hon. Kungen och drottningen som just hade kommit hem och kommit in i salen somnade och hela hovet med dem. Hästarna i stallet, hundarna på gården, duvorna på taket, flugorna på väggen, ja alla sov, till och med elden, som flammade i spisen, blev stilla och somnade in. Steken slutade fräsa och kocken som just skulle ge kökspojken en örfil,

träffade honom inte utan båda somnade. Vinden la sig och träden utanför slottet slutade susa.

Runt omkring slottet växte en törnroshäck upp. För varje år blev den allt högre. Till sist omgav den hela slottet och växte högre än tornen så att inte ens flaggorna syntes.

I riket berättade man sagan om den sköna sovande Törnrosa – så kallades nämligen prinsessan – och ibland kom prinsar och unga riddare som ville tränga igenom häcken för att komma in i slottet. Men det var omöjligt eftersom törnet var så tätt. Flera ynglingar blev hängande där utan att kunna komma loss och de dog en jämmerlig död.

Efter många och långa år kom slutligen en prins till riket och han hörde en gammal man berätta om törnroshäcken. Innanför den låg ett slott, sa gubben, där en underbar prinsessa sov sedan hundra år och med henne kungen, drottningen och hela hovet. Gubben hade också hört sin farfar säga, att många prinsar hade kommit dit och försökt tränga genom häcken, men de hade fastnat och dött en sorglig död. Då sa ynglingen:

– Jag är inte rädd, jag vill rida dit och se den vackra Törnrosa. Hur ivrigt den gamle än avrådde honom, ville prinsen inte lyssna till hans ord.

Nu hade faktiskt de hundra åren just gått. Den dag hade kommit när Törnrosa skulle vakna upp igen. När kungasonen nalkades häcken visade det sig att den bestod av idel stora, vackra rosor. De böjde sig undan av sig själva och släppte igenom honom helt oskadd. Bakom honom slöt de sig åter till en häck.

På slottsgården såg han hästarna och de brokiga jakthundarna ligga och sova. På taket satt duvorna med huvudet under vingen. När han kom in i slottet såg han flugorna sova på väggen. Kocken i köket höll fortfarande handen lyft över kökspojken. Pigan satt med den svarta tuppen som skulle plockas.

När prinsen fortsatte, såg han hela slottet ligga sovande i den stora salen och på tronen slumrade kungen och drottningen. Han gick vidare och allt var så tyst att varje andetag hördes. Slutligen kom han till tornet och öppnade dörren till den lilla kammaren där Törnrosa låg och sov.

Där låg hon och var så vacker, att han inte kunde ta blicken ifrån henne. Han böjde sig ner och gav henne en kyss. Så snart hans mun hade rört flickans mun, slog hon upp ögonen, vaknade och såg vänligt på honom. Sen gick de ut tillsammans och kungen, drottningen och hela hovet vaknade. Alla såg på varandra med stora ögon. Hästarna på gården reste sig, jakthundarna hoppade och viftade med svansarna. Duvorna på taket drog huvudet ur vingen och såg sig om och flög ut över fälten. Flugorna på väggen kröp vidare. Elden i köket tog fart, steken började fräsa, kocken gav kökspojken en örfil, så att han skrek och pigan plockade tuppen färdig.

Så firade prinsen och Törnrosa bröllop med prakt och ståt och sedan levde de lyckliga i alla sina dagar.